

Sigte paa den aandelige Bevægelse, som særlig ved Nathan var bleven indført fra det Fremmede, sammenlignede han denne med en Foraarsregn, der fik ogsaa de ufrugtbare Korn til at skyde tilvejs og gav den sandede Mark et bedragerisk Udseende af Frodighed.

„Men naar Sommertørken kommer, og Høsten er nær — hvor er I da henne, I rodløse Vildskud, der prangede langs alle Vejene og spredte tusind Farver over Jorden som en Forjættelse om Paradisets Herligheder? Ak, Eders tomme Aks anklager Eder. Den Sol, der skænkede de sunde Spirer Vækstens Fylde, udtørrede Eder; og før Høsten kommer, vil Stormen vejre Eder hen, — thi Syndens Sold er Døden. — Vel den, der i Foraarets Grødetid ydmygt sænker sine Rødder i Urgrunden, hvor de evige Livskilder rinder!“

Det var navnlig disse Ord, der havde slaaet ned i ham, og som han endnu huskede udenad. Da han læste dem første Gang, virkede de paa ham, som om han havde læst en Gravskrift over sig selv. For det var jo netop en saadan sjælelig Henvisen, han havde følt i de sidste Aar, — et gradvis, uafhjælpeligt Svind af Kraft og Evne. Han havde bare aldrig rigtig villet tilstaa det for sig selv.

„Saa Farvel da, golde Tid! Min Ørkenvandring er tilende. Mine Fædres Paradishjem har aabnet sig for mig, og, blændet af Lys, knæler jeg paa dets Porttærskel i Anger og Bøn.“

Han havde lagt Hovedet ned i sine Hænder og sad en Stund ganske stille. Han spurgte sig selv, om det længer var andet end falsk Stolthedsfølelse, der holdt ham tilbage fra at søge Forsoning med sine Fædres Gud. Var det ikke bare det, at han ikke kunde faa sig til at bøje den